

[Дом](#)

[Изтегляния](#)

[Търсене](#)

[Индекс на сайта](#)

[Карта на сайта](#)

[Свържете се с нас](#)

[Начало](#) • [Сама Веда Упанишади](#) • [Маха Упанишади](#)

Маха Упанишад

Маха Упанишад,

превод от д-р А. Г. Кришна Уориър,

публикувано от Теософското издателство, Ченай.

Ом! Нека моите крайници и реч, Прана, очи, уши, жизненост
и всички сетива растат по сила.

Цялото съществуване е Брахман на Упанишадите.

Нека никога не отричам Брахман, нито Брахман отрича мен.

Нека няма никакво отричане:

Нека поне от мен няма отричане.

Нека добродетелите, провъзгласени в Упанишадите, бъдат в мен,

Който съм отдаден на Атман; нека те пребивават в мен.

Ом! Нека има мир в мен!

Нека има мир в моята среда!

Нека има мир в силите, които действат върху мен!

I-1-4. След това ще изложим Махопанишада. Казват, че Нараяна е бил сам. Нямамо Брахма, Шива, Води, Огън и Сом, Небе и Земя, Звезди, Слънце и Луна. Той не можел да бъде щастлив. От (желанието на) Параматман се казва, че е възникнала Яджнастома (химн, известен като Авякта).

I-5-6. В него се възникнаха четиринадесет Пуруши (Брахман, Вишну, Рудра, Ишана, Садашива и девет Праджапати като Дакша), една девица (Мула-Пракрити), десетте органа (пет на възприятието и пет на действието), Умът като единадесети, светлият интелект като дванадесети, егото като тринадесети, Прана като четиринадесети, Атма като петнадесети, Будхи, Кама, Карма и Тамас, пет Танматри, заедно с груби елементи и Съществото беше 25-то (Сутратман).

Използвайки го в творението, върховното Същество остана непривързано. От него произлизат всички неща.

I-7. Отново Нараяна, желаейки нещо друго, си помисли. От челото му се издигна човек с три очи и тризъбец, притежаващ слава, известност, истина, безбрачие, аскетизъм, непривързаност, ум, господство, седем Вяхритии (Бхур и др.), заедно с Пранава, Рик и други Веди, всички метри е тялото му - така че той е великият Господ.

I-8-9. После отново, желаейки нещо друго, той си помисли - От челото му пот падна и се превърна в широките води: от нея ярко златно яйце - в него се роди четириглавият Брахма, обърнат на изток. Нараяна стана Вяхрития, Бхур, чандасът Гаятри, Риг-Веда и божеството Агни. Обърнат на запад, той стана Бхувар, чандасът Тристубх, Яджур-Веда и божеството Ваю. Обърнат на север, той стана Вяхрития Сувар, Джагати-чандас, Сама-Веда и божеството Сурия. Обърнат на юг, той станал Махар, чандас Ануштубх, Атхарва-Веда и Сом.

I-10-13. (Медитирайте върху) бога на хиляда глави и очи, източник на космическо благополучие, отвъд всичко, вечен Нараяна - вселената съществува в Него. Като чашка на лотос, човешкото сърце виси надолу, капейки капки студена вода за поддържане на живота. В средата му е голям пламък, обърнат навсякъде, фин и обърнат нагоре; великото същество присъства - Той е Брахма, Шива, Индра, безсмъртен и самосияещ.

II-1-11. Шука, с голям блясък, отдаден на Естественото Блаженство, принцът на мъдреците, осъзна Истината още при раждането си (без наставление). Така и човек може да получи определени знания за себе си сам чрез дълъг самоанализ. (Това е така, защото) аз-ът е отвъд описанието, неосъзнаем (чрез светски средства) от ума и сетивните органи; Чисто Блаженство, атомно, по-fino дори от етера. Милионите частици претърпяват генериране, съществуване и разтваряне вътре във върховното Същество чрез въртене на силата.

Върховното същество е Етер, защото няма нищо извън него и все пак не е етер, защото всичко е чисто съзнание - не е нищо, което може да бъде посочено (специфицирано такова и такова) като нещо, реалност и т.н.

Той е съзнателен, бидейки лъскав, но като скала, защото не може да бъде (нормално) познат; причинявайки образното пробуждане (съществуване) на света в себе си, чистия етер.

Този космос е само проявление на това същество; няма нищо друго освен това; разликите във вселената също са негово проявление.

Присъстващ навсякъде, свързан с всяко нещо, но Той не се движи, защото няма къде да отиде; Той не съществува, защото няма къде (субстрат) да съществува, но съществува, защото е Съществуване по природа.

Брахман е знание, Блаженство и прибежище (източник) на даващия Дживанмукти. Отказването от всички умствени желания е пътят (към това знание). Мъдрите казват, че разбирането на това Същество е отсъствието на светски концепции. Разпадането и създаването на вселената се дължат съответно на свиването и разширяването на Силата.

Основата на ведантските твърдения, но отвъд думите, е „Аз - Реалност, знание, блаженство и нищо друго“.

II-12-13. Шука знаеше всичко това чрез собствения си фин интелект; след това остана с ума си непрестанно погълнат от него.

Той нямаше представа, че Атман е реален; умът му просто се отвърна от светските изкушения, многото (материални) светски удоволствия, които се

разпадат много, подобно на доволната птица Чатака от поройна вода.

II-14-37. (Той знаеше всичко, но от уважение към традицията, приета на този етап).

Веднъж Шука, от чисто знание, попита с преданост баща си Вяса, пророческия, седнал сам на планината Меру: „О, пророческию, как е възникнал този сложен (помпозен) светски живот, как се разпада, колко и кога?“

Попитан така, Вяса предал всичко на сина си.

След като вече знаел всичко това, Шука не оценил словесното изявление.

Мъдрецът Вяса, знаейки мислите на сина си, казал: „Не знам истината; можеш да знаеш всичко от Джанака, царя на Митхила, който го знае правилно.“ Като му било казано това, Шука отишъл оттам на земята и в град Видеха, управляван от Джанака.

Той бил обявен на Джанака от разпоредителите: „О, царю, Шука, синът на Вяса, чака на входа“. Желаяйки да опознае Шука, Джанака казал: „Нека почака“ и останал седем дни. След това го пуснал в двора и Джанака угостил Шука с жени и други луксове. Те не привлекли Шука, точно както лекият бриз не може да разтърси планина. Той просто останал чист, като пълната луна, уравновесен, тих и спокоен. Джанака го погледнал и се поклонил, познавайки природата му. Той казал: „Ти си се (отрекъл) от всички светски действия и въпреки всичките си желания, какво (още) желаеш?“ Шука отговорил: „Този грандиозен свят - как е възникнал и как е разпаднал се?“ Джанака разказал всичко правилно - същото, което е било казано от баща Вяса.

„Аз самият вече знаех това; същото ми беше казано от баща ми; също и от теб, най-красноречив ораторе; това е и въпросът, който се вижда в Шастрите.“ Масата от умствени фантазии умира със смъртта на фантазиите; светският живот също е погребан - това е сигурно. Затова, силно въоръжени Джанака, моля те, кажи ми истината, твърдо - светът получава мир за разсеяния ум от теб“.

(Джанака) отговори: „О, Шука, чуй какво говоря, подробностите на знанието,

същността на мъдростта, чрез познаването на които човек може да постигне състояние на Освобождение в живота“.

II-38-41. Когато се генерира заличаване на видими явления от ума, осъзнаващ, че няма (реален) видим обект, тогава възниква великата радост на Нирвана (Унищожение - Освобождение).

Най-доброто, пълно отричане на умствените впечатления (тенденции) се казва от добрите (хора) като освобождение - това е чиста процедура, (докато) онези хора, чиито тенденции са (не изоставени, а) пречистени, не са подложени на опасността от прераждане - тези мъдри се казват, че са просветлените, Освободените-в-живота. Силното (интензивно) размишление върху обекти се казва, че е робство; Неговото изтъняване е, о, Брахман, освобождение.

II-42-62. Казва се, че е „Освободен, докато е жив“, който е загубил вкус към удоволствието чрез покаяние и т.н., и без друга причина.

Който не се радва, нито се отпуска, бидейки непривързан, когато радост и скръб го сполетят според времето (съдбата);

Който е недокоснат в ума си от екзалтация, гняв, страх, похот и злоба;

Който се отказва (сякаш) игрово от егоистичната склонност и остава, отказвайки се от мрачни мисли;

Който е свободен от желание и нежелание, тъй като е интровертен и се държи като в дълбок сън;

Който е седнал, наслаждавайки се на духа, сит, чист в ума си, получил отличен покой и не желае нищо в материалния свят и живее без помазване;

Който е неоцапан в областта на сърцето с (обекти на) знание и чието съзнание не е инертно;

Който действа без очакване, харесва и не харесва (действия) (актове на) радост и скръб, добродетел и порок, успех и провал;

Който е мълчалив, без его, без гордост, избягва ревността и върши действия без вълнение;

Който съществува като откъснат наблюдател и функционира без привързаност и желание навсякъде;

Който е изоставил вътрешно цялата Дхарма и Адхарма, мисълта и желанието;

Който е изоставил напълно (светския) възглед;

Който яде с еднакво откъсване горчиво, кисело, солено, стипчиво, подправено и неподправено;

Който е изоставил Дхарма и Адхарма, радостта и скръбта, смъртта и раждането;

Който, свободен от напрежение и радост, не изпада в депресия или въодушевление, с чист интелект;

Който е изоставил всички желания, всички съмнения, всички похоти, всички сковани мисли;

Който е равен към раждането, съществуването и смъртта, възхода и падението.

Който не харесва и не копнее за нищо и се наслаждава на случайно удоволствие.

Чиято мисъл за светския живот е утихнала, който има аспекти и въпреки това е безаспектен, имащ ум - но без ум.

Който е активен към всички обекти, но е без желания, сякаш са чужди обекти, е пълен с дух.

II-63-69. Той се отказва от състоянието Дживанмукта, когато това тяло е предадено на времето (смъртта) и навлиза в състоянието Адехамукта (освободен без тяло), като вятър, който не се движи.

Такъв човек не изгрява и не залязва, не е нито реален, нито нереален, нито е далеч, нито е „аз“, нито „друг“. Освен него, няма блясък, нито тъмнина, която е постоянна и дълбока, неизразима и не проявена. Не е празен вакуум, нямащ форма, нито видим, нито видение; нито маса от творения, а съществуващи безкрайно.

Неопределен по природа, по-пълнен от най-пълното, нито реален, нито нереален, нито съществуващ, нито възникващ, чисто съзнание; не Чайтя (светът, създаден от ума), безкраен, вечен, благоприятен, нямащ начало, среда или край, нямащ заболяване в ума или тялото. Това, което се счита за видение сред виждащия, виждащия и обекта на виждането. О, мъдрецо, със сигурност няма нищо отвъд това.

II-70-73. Известно е както от самия теб, така и от чуто от наставник: - човек е обвързан от собствената си фантазия и се освобождава, като се отърве от нея - (във теб) се е появило откъсване от удоволствието от всички видими (външни) обекти; всичко, което може да се постигне, е било придобито от теб със съвършен ум; чувстваш се (сгрешил) по отношение на собствената си природа, но сега, бидейки освободен, се откажи от грешката; виждаш, че си самият Брахман отвъд външното и вътрешното - виждаш, но не виждаш; ти си единственият и съвършен наблюдател (незамесен).

II-74-77. Шука, почивал тихо (пасивно) във Върховното Същество в собственото си нормално състояние, лишен от скръб, страх и напрежение. След това той отишъл на върха на планината Меру, безпрепятствено, за транс. Там, в продължение на хиляди години, той останал в „неквалифициран транс“ и постигнал покой в себе си, като пламък без масло.

Пречистен от петното на многообразните мисли, в девствено и чисто състояние, той стана едно цяло, като всички (светски) наклонности се стопяваха като капка вода в океана.

III-1-15. Един младеж, Нидагха, принц на ясновидците и просветлените, на когото баща му позволил да отиде на поклонение, се измил на три и половина крора свещени места, след което разказал на Рибху за себе си. „След като се изкъпал на толкова много места, в ума ми възникна въпрос:

Светът се ражда само за да умре и умира само за да се прероди - всички действия на движещите се и неподвижните неща са ефимерни; Нещата, които са източници на блясък, са греховни и дават място на всички бедствия; несвързани помежду си, като железни колове, те се събират само чрез умствена фантазия. Загубил съм вкус към различни неща, като пътешественик в пустините, умът ми се измъчва как ще утихне това страдание; богатствата не ме радват, а носят само цикли на тревоги, точно както къщите с деца и жени причиняват опасност.“

Тази (материална) слава в света е деликатна, причинява само заблуда, не дава щастие. Животът е нестабилен като капка вода, висяща на върха на нежен лист; като луд човек, тя си отива, оставяйки тялото внезапно. Животът причинява напрежение на онези, чийто ум е разбит от контакт с отровата на змията на светските обекти и на които им липсва зряла проникателност за себе си. (

Възможно) е разумно да обгърнеш вятъра и да разрежеш (празното) пространство, да нанижеш водни вълни, но да не се откажеш от привързаността си към (светския) живот.

(За разлика от това) чрез постигане на Брахман, това, което трябва да се получи, се получава, което не причинява скръб; това е мястото на най-висша радост.

Дори дърветата живеят, така живеят животните и птиците - само онзи (наистина) живее, чийто ум е поддържан от съзерцание; другите, които нямат (духовно) прераждане, са само стари магарета.

Шастра е бreme за този, на когото липсва (духовна) проникателност, знанието е бreme за този, който е привързан (към живота); умът е бreme за този, който няма сигурност, тялото е бreme за този, който не знае за себе си.

III-16-26. От егото произтича опасността, както и лошите психически заболявания и желанията - няма по-опасен враг от Егото; каквото и в движещия се и неподвижния свят да е било харесвано от Егото - всичко това е нереално; само свободата от Егото е реална. Умът тича насам-натам, напразно и с плам,

като куче в селото. О, Брахман, аз бях направен инертен от преследването на жажда и изяден от ума си като от куче.

Ограничаването на ума е невъзможно дори чрез изпиване на океана, изкореняване на Меру и ядене на огън. Умът е причината за обектите; когато той съществува, съществуват трите свята; когато той не съществува, съществуват и те, така че трябва да се лекува с усилие.

Каквото и богатство от заслуги да придобия, Жаждата го съкращава, като мишка, която реже връв. Жаждата е капризна маймуна - тя стъпва на непроходими места, копнее за плодове, дори когато е пълна с тях; никога не почива дълго на едно място.

Гърлото е пчела в сърцето на лотоса. В един момент отива към Патала; в друг - към небето; а в трети - рее се в храстите на пространството; от всички мъки на светския живот само жаждата причинява най-дълга мъка; човек (добре пазен) в харема тя въвлича в големи проблеми.

Изоставянето на мрънкането е (превантивната) песен за холерата на Жаждата.

III-27-38. Няма нищо по-жалко от тялото, унило и без заслуги; то ликува за малко и страда за малко. Тялото е великото жилище на домакина, т.е. Егото. Нека се търкаля или да е стабилно - какво е това за мен, о, Наставниче!

Това тяло не ми харесва - сетивата (животните) са вързани с шест въжета (пороци) - в двора му Егото скача, претъпкано е със слугите - ума. Плашещо е с входа, държан от маймуната (езика) - в него се виждат (оголените) зъби и кости. Кажете ми какво е привлекателно в тялото, което е направено от кръв и плът, навътре и навън, и което е само за погиване - нека се довери на тялото, който вижда стабилност в светкавиците, есенните облаци и градовете в небето (илюзии). Детството е обиталище на страх от учителя, майката, бащата, другите хора и по-големите деца.

Човек е обзет от гоблина на похотта, който съществува в пещерата на ума му и причинява много заблуди. Роби, синове, жени, роднини и приятели се смеят на човек, разтърсен от старостта, като на луд. Желанието е пълно с недостатъка на безпомощността, расте дълго в напреднала възраст, единственият приятел

на всяка опасност и объркване е сърцето.

Приписването на щастието на светския живот - дори това е отсечено от времето като трева от плъх. Времето се опитва егоистично да притежава (всичко от) трева и прах (до) Индра и злато, което е прахът на Меру - унищожава всичко и всичките три свята са заети от него.

III-39-48. Какво е благоприятно за жената - марионетка от плът - движена от машина в клетката на тялото - имаща нерви, кости и възли?

Защо се заблуждавате; отделете кожата, плътта, кръвта и сълзите и след това погледнете тялото. Привлекателно ли е?

Перлената огърлица на гърдите е като течението на Ганг на Меру (мимолетно и ефимерно) - същата гърда се изяжда от кучетата в определеното време като буца храна, в гробището и ъглите на посоките.

Жените са пламъкът на греха, имат сажди от косата, приятни за окото, но не за докосване; те изгарят мъжа като трева.

Жените са прекрасното, но и вредно гориво за огньовете на всичко, което пламти от разстояние, независимо дали имат вкус (привързаност) или не.

Жените са капаните за улов на птиците - мъжете, разпръснати от ловеца, Манматха, буцата стръв, връвта на злото за мъжете, които са рибите в езерото на раждането (живота) и се движат в калта на ума.

Няма да имам нищо от тази жена, която е кошницата на всички недостатъци - скъпоценни камъни - веригата на страданието. Само този с жена има желание за удоволствие; къде е удоволствието за този, който няма жена? Да се откажеш от жените означава да се откажеш от света; чрез това човек ще бъде щастлив.

III-49-54. Дори Четвъртините на света (като Севера) не се виждат, регионите дават други (грешни) инструкции; дори океаните и звездите пресъхват, дори постоянното става непостоянно, дори йогините (Сиддхите) загиват, демоните и другите се разлагат; Брахма се свежда (до нищо), нероденият Вишну също; Шива става несъществуващ, господарите на четворните страни се разлагат.

Брахма, Вишну, Рудра и всички класове същества се стремят към унищожение, като водни потоци към морския огън. Опасностите идват за миг, както и богатството; Раждането и смъртта са само за миг - всичко умира. Смелите биват убивани от несмелите - сто биват убивани от един. Отровата променя обхвата (ефекта) си - отровата не е отрова!

III-55-57. Предметите (на света) унищожават (само) още едно раждане, отровата унищожава живота само веднъж; време е умът ми да бъде изгорен в горския огън на недостатъците. Желанията за наслада не проблясват дори в илюзорната фатаморгана; така че, о, учителю, събуди ме бързо със знанието за истината. Ако не го направиш, ще се отдам на мълчание, без гордост и ревност, съзерцавайки Вишну с ум, превърнат в картина.

IV-1-24. Нидагха, няма нищо друго, което да бъде познато от теб, ти си най-добрият от просветлените - знаеш чрез интелекта си, с Божията милост - Аз ще изтрия грешката, причинена от нечистотата на ума:

Контрол върху вътрешните и външните сетива, изследване, удовлетворение и четвъртото, контакт с добри хора - прибягвай до поне едно от тези неща, отказвайки се от всичко, с всички усилия - когато едното бъде постигнато, другите също са постигнати.

Човек трябва да развие мъдрост само в началото; първо освобождение от светския живот, чрез писанията, контакт с добри хора, покаяние и самоконтрол. Собственият опит (на себе си), Шастра и наставникът образуват едно твърдение (те водят до една единствена цел) чрез практикуване (ученията на), на които азът винаги се гледа (осъзнава).

Ако (постигаш) всеки момент избягването на постоянните фантазии и желания, тогава ще си достигнал свещеното, безсмислено състояние. Казва се, че Самадхи е свободата на ума от действие (действие). Самото това е единство, това е най-висшата и благоприятна радост.

Трябва да останеш, като ням, спял и глух човек, отказвайки се с ума си от мисълта за всички неща като за себе си.

Видението, получено чрез думите на (Веданта), че си съставен, нероден, безначален и безкраен, блестящ, вкусваш единствено (блаженство), лишен от симптоми на ума - всичко това е за (нисшето) знание и разточително - само Ом е реален.

Всички видими неща в света не са нищо повече от съзнание без вибрация - съзерцавай това.

Или, с ум, винаги просветлен и изпълняващ светски функции, ти оставаш знаещ единството на себе си, като спокойния океан.

Само знанието за Истината е огънат за тревата на умствените впечатления - това се нарича Самадхи, а не просто тишина.

Точно както светът е активен, когато е изгряло така желаното слънце (Мани - скъпоценен камък на деня, слънцето), така и създанията на света, когато е налице върховната реалност. И така, о, мъдрецо, възникват агентивността и не-агентивността в себе си: - духът е не-агент, когато няма желание - агент само чрез своето присъствие.

Тези две съществуват във Върховното Същество - агентивност и не-агентивност - Прибягва здраво до него, което е (крайната) причина за двете. И така, чрез добре разпалените мисли, че винаги съм не-действащ, остава само състоянието на равенство, наречено върховно безсмъртие.

Чуй, о, Нидагха, в света се раждат мъже с благородни качества в Нирвикалпа Самадхи, винаги във възход и щастливи като (есенни) луни в небето; не са депресирани по време на опасност, като златен лотос през нощта, нито се стремят отвъд предопределеното, наслаждавайки се на пътя на добрите хора. Те блестят чрез тази твърда (личност) с заслуги в приятелството; уравновесени и помирени, приятни, винаги добри в поведението си. Те са в рамките на границите като океана, спокойни в ума, не се отказват от дисциплината, като слънцето.

Мъдрият човек трябва да се запита напълно: „Какво съм аз? Как се е развил този недостатък на Самсара?“ Човек не бива да се поддава на лоши дела, нито да живее с низък човек. Смъртта, убиецът на всички, не бива да се гледа с

подигравка. Човек трябва да гледа само на чистото съзнание, избягвайки тялото, костите, плътта и кръвта, които са неблагоприятни, като съзнанието е връвта, която държи всички същества заедно като огърлица. Преследването на приемливото и пълното избягване на неприемливото - това е (правилната) природа (нагласа) на ума. Виждащият ще се избави от скръбта, знаейки, че е Брахман със собствената си реализация, по пътя, предписан от наставника.

IV-25. Просветлението възниква в състояние на непривързаност, при което падането на сто остри меча се понася като удари с лилии, изгарянето с огън като обилно със сняг, възглицата като сандалово дърво, безкрайният падащ поток от стрели като падащ поток от хладна вода за облекчаване на лятната жегата, разрязването на собствената глава като щастлив сън, лишаването от реч като тишина, глухотата като благословия.

IV-26-27. Азът, както винаги се наблюдава чрез практиката на осъзнаване, която произтича от инструкциите на наставника. Точно както указанията отново са били преди заблудата, така и светът - заблудата си отива, разрушена от знанието - помислете за това.

IV-28. Богатството не помага, нито приятелите, нито роднините, нито напрежението на тялото, нито прибягването до свещени води и храмове, а само чрез завладяване на ума се постига това състояние.

IV-29-38. Всички страдания, копнежи, непоносима душевна болка се губят у хора със спокоен ум, като тъмнина на слънце. Всички същества утихват (постигат спокойствие) в един спокоен човек, както деца, пакостливи или меки, в майка си.

Не чрез пиене на еликсири, нито чрез прегръдката на богатството човек получава толкова много радост, колкото чрез вътрешен мир.

Казват, че е спокоен човек, който не ликува или се чувства потиснат от това, че чува, докосва, яде, вижда и знае доброто или лошото. Чийто ум не е развълнуван, ясен като лунния диск, в смъртта, празника, както и в битката.

Само спокойният човек блести сред аскети, знаещи, жертвопринасящи, царе, мъже на силата и добродетелта.

Велики са спокойните хора, които са постигнали удовлетворение с напитката Амрита и наслада в себе си.

Доволният е този, който се отказва (копнеж за) това, което не е получил, и е равномерен към това, което е получил, не виждайки (т.е. игнорирайки) скръбта и радостта, който не се възхищава на това, което не е получил, наслаждава се според желанието на това, което (действително) е получено, и е доброжелателен в поведението си.

Освобождението, докато е жив, възниква, когато мисълта се наслаждава на това, което е получила, като добра жена в харем и това дава радостта от собствената природа на духа.

IV-39-43. Мъдрият човек трябва да размишлява върху пътя към освобождението, всеки момент, по начина на Шастрите, според мястото, удобството и контакта с добри хора, докато постигне покой в духа. Човек, почиващ в четвъртото състояние (освобождение) и освободен от океана на светския живот, независимо дали е жив или не, независимо дали е домакин или отшелник, няма цел (смисъл) в това, което прави или не прави, нито от заблудата на Веда и Смрити; той остава в своето девствено състояние като океана, без да бъде разбъркан от планината (той е в трансцендентално състояние).

Когато възникне чистото осъзнаване на всичко като дух, тогава „тялото“ блести под формата на съзнание, отвъд произхода, пространството и времето.

IV-44-49. Видимият космос от неподвижни и движещи се неща се топи като сън в (безсънен) сън. Мъдрите хора са приписвали, за емпирични цели, имена на върховното Същество, като Рита Атма, Пара Брахма, Истина и т.н. Точно както гривните и т.н. са само думи и значения, неразлични от златото, така е и магическата илюзия на космоса, разпростряна от върховното същество.

Възприеманото същество във видимия свят се нарича робство; в отсъствието (разтварянето) на видимото, то е осъзнато. Това, което се нарича видимо, е проекцията от рода на: „Вселената си ти и аз“. Илюзията за света се разпространява само от ума - докато това се случва, това не е освобождение.

IV-50-57. Космосът се разпространява (генерира) чрез ума от самороденото върховно същество. Така че видимият космос е с ментален характер. Няма истински ум; той е само проявление на нещата. Знайте, че умът е само идея. Разберете, че където има идея, има и Ум. Умът и идеята никога не са различни - когато масата от идеи се изплъзне, остава само (девствената) природа.

Когато вълнението на видимото, а именно „Аз и ти сме космосът“, утихне, остава само единственото състояние (девственост). При постигането на великото разтваряне, когато цялото видимо творение и т.н. стане (т.е. се знае, че е) несъществуващо, остава само спокойствието. Съществува нероденото, божествено, неболно, сияйно същество, незалязващото слънце, завинаги, създателят на всичко, обявен за върховен аз. От когото думите се отвръщат (недостигащи), който е осъзнат (само) от освободения човек, чиито имена като (индивидуални) азове са приети, а не естествени.

IV-58-63. О, велики мъдрецо, от трите вида етер (пространство), а именно менталния, духовния и грубия, знай, че духовният е (по-празен) по-фин от другите два. Когато възприятието преминава от едно място на друго, интервалът трябва да бъде известен като духовна област в момент, когато достигнеш етапа, в който всички идеи са отхвърлени, тогава със сигурност ще достигнеш състоянието на Абсолютна Тишина.

Това състояние (състояние) е Самадхи, което изключва блаженството и съдържа същността на непривързаността на Благородството и Красотата - когато радостта възниква силно от осъзнаването на лъжливостта на видимия свят и харесването и нехаресването изчезват.

Това осъзнаване е наистина знанието и неговият обект, духовни по природа - само това е единственото състояние - всичко останало е лъжливо.

IV-64-69. Нидагха, знай, че светът е илюзия, Айравата в разцвет е затворен в ъгълче на горчица, комарът се бори с групи лъвове вътре в атом, Мери, поставена в лотос, е изгладена от пчела.

Само умът, замърсен от участие и т.н., е светски живот. Същият ум се нарича краят на (светското) съществуване, когато е освободен от тях. Въплътеното

същество постига това състояние, обзето от ума - освободено от телесните наклонности, то (той) не е замърсено (засегнато) от атрибутите на тялото.

Аз съм това (умът), което превръща еона в миг и обратно. Човек не може да постигне (осъзнае) (истината) без да се въздържа от лошо поведение, без спокойствие и концентрация, а само чрез Просветление.

IV-70-72. Човек никога (и от нищо) не се страхува от познаването на природата на себе си като несравнимо Блаженство, без атрибути и една маса от истина и съзнание. Това е отвъд всичко отвъдно, по-велико от най-великото, блестящо и вечно по природа, мъдро, древно Същество, почитано от всички богове. Като правило „Аз (съм) Брахман“ тези две думи са за освобождението на великите. Докато „Не е Мое“ и „Мое“ дават освобождение и робство (съответно).

IV-73-75. Сътворението (на света) се приема (проектира) от Бог, започвайки от видението и завършвайки с Влизането (от Зараждането до Разтварянето) под формата на Джива, Ишвара и т.н. Природата на живия и неживия светски живот от пробуждането до освобождението се проектира от Джива.

Училищата от Триначикета до Йога зависят от илюзията на Ишвара (на още по-ниско ниво); от Локаята до Санкхя училищата зависят от илюзията на Джива. Следователно, стремящите се към освобождение не трябва да разглеждат тези школи (като илюзорни), а (същностната) истина за Брахман трябва да се разглежда с твърдост.

IV-76-82. Само този, който гледа на всичко във връзка със съзнанието, е истинският познавач, Шива, Вишну и Брахма. Без милостта на добър наставник е трудно да се откажеш от обектите, да видиш истината и (да осъзнаеш) първичното състояние. Първичното състояние се осъществява естествено от йогин, който има генерирана в себе си сила и се е отказал от всяка (светска) дейност.

Когато човек възприеме дори малка разлика (между тях), тогава несъмнено ще има страх за него. Човек с мъдрост като окото вижда върховното присъстващо навсякъде - този без мъдрост не вижда, като слепец, слънцето.

Върховното същество е само знанието - така че смъртният става безсмъртен

само чрез виждане на Брахман. Когато Великото отвъдно се види, възелът на сърцето се разкъсва, всички съмнения се разбиват и всички (светски) действия изчезват.

IV-83-87. Бъди отдаден на Самвид с единствено внимание, отказвайки се от недуховното отношение и неповлиян от състоянието на света. В пустинята цялата вода (в миражите) е илюзия - само пустинята е реална; (по подобен начин) при размисъл и трите свята не са нищо повече от чит.

Този, който остава, отказвайки се от това, което се подразбира и изразява, е самият Шива, най-добрият от Познаващите Брахман. Това неразлагащо се същество е субстратът (на всичко), без сравнение отвъд думите и ума, вечно, всемогъщо, вездесъщо и фино.

Умът и светът са (само) разцветът на върховното същество; светският живот е редуциран от съдържаността (на ума) и неограничаването (на духа).

IV-88-106. Ще ти кажа средствата за лечение на психични заболявания - отказвайки се от какъвто и да е обект, човек постига освобождение. Жал ми е за онзи червей от човек, който не може да направи това отказване, което е абсолютно добро и зависимо от самия него.

Благоприятният път не може да бъде постигнат без подчиняване на ума, който се отказва от желания и който може да бъде постигнат със собствени усилия. Когато умът е отсечен от оръжието на непроекцията, тогава се постига (реализира) Брахман, вездесъщ и спокоен. Дръжте се невъзбудени, освободени от мисли за светско съществуване, притежаващи голяма мъдрост - погълнатият (контролиран) ум е мястото на знанието.

Прибъгвайки до големи усилия, правейки ума не-ум, медитирайки в сърцето, с ръба на колелото на съзнанието. Убийте ума без колебание; вашите (вътрешни) врагове няма да ви вържат.

„Аз съм той, това е мое“, умът е само толкова - това е отсечено от ножа на непроекцията. Умът е отнесен само от вятъра на непроекцията, като купчината облаци в есенното небе. Нека духат ветровете на потопа, нека океаните станат едно (за да унищожат света), нека всичките дванадесет слънца пламнат; умът

не е засегнат.

Вие оставате съсредоточени върху това състояние на империята на истината, което може да бъде само непроекция и което дава всеки успех.

Никъде умът не е видян да е без непостоянство - това е природата на ума, точно както топлината е природата на огъня. Тази сила на пулсиране, съществуваща като ум - знайте, че това е силата, която е показният свят. Умът без колебание се нарича Амрита. Същото се нарича освобождение в Шастрическата доктрина.

Това колебание, което е друго име за невежество - унищожете го с размисъл. Безгрешни, бъди свободен от проекции (викалпа), постигайки онази позиция, с която умът се обединява чрез човешки усилия.

Следователно, прибягвайки до (човешки) усилия, притежавайки (т.е. контролирайки) ума с ума, бъди оформен и свободен от безпокойство, на място без скръб. Само умът може да контролира ума здраво - кой може да контролира цар, освен друг цар?

За онези, хванати от крокодила на желанието и паднали в океана на светския живот и отнесени (хвърляни) от водовъртежите, само умът е спасителната лодка. Разкъсайте ума, с ума, вължето, издигнете се от светския живот - който не може да бъде прекосен от друг.

IV-117-115. Каквато и склонност, наречена ум, да произтича от предишни (други) импулси, мъдро е да се избягват и от това ще има намаляване на невежеството. Откажете се от склонността към разграничаване; отказвайки се от инстинкта за (светско) удоволствие - тогава отказвайки се както от положителните, така и от отрицателните (тенденции), бъдете блажен без умствена проекция.

Избягването на желанието към всичко, което се вижда, е унищожението на ума, на невежеството. Свободата от желанието е унищожение (освобождение), приемането на желанието е страдание.

В непросветените хора се вижда съществуването на невежеството. Как може то

да съществува в човек със здрава мъдрост, приеман само на име?
Невежеството люлее човек по стръмните скали на самсара, имайки трънливите храсти на страданието, не когато невежеството умира, което води до желание за възприемане на себе си, намалявайки заблудите. Когато всичко се види, това желание също се стопява.

Това невежество е само желание, неговото унищожение се нарича освобождение - това е резултат от унищожаването на проекциите.
Интензивната тъмнина, невежеството, се намалява, когато в небето на ума нощта на склонностите избледнява, чрез вида на слънцето на съзнанието.

IV-116-121. Върховният господар е неизразимият съзнателен принцип, присъстващ навсякъде и лишен от умствено страдание. Всичко това (космос) е Брахман, вечно съзнателен, неразлагащ се. Другото нещо, а именно умствените проекции, всъщност не съществува.

Нищо не се ражда, не умира в тази триада от светове, нито има реалност в различните етапи на нещата; Само Чистото Съзнание е реално, което е отчуждено, сияещо само по себе си, общо за всички и свободно от умствени мъки.

Когато това някога се осъзнае като чисто, безмятежно, спокойно и непроменливо, този ум осъзнава чрез размисъл - умът се нарича така заради размисъл.

IV-122-125. И така, тази мисъл, причинена от сила, се унищожава от решението. Умът е силно обвързан от решението „Аз не съм Брахман“; той се освобождава от решението „Аз съм Брахман“; той е обвързан от концепцията, съответстваща на мисълта „Аз съм слаб, обвързан от нещастие; имам ръце, крака и т.н.“. Докато се освобождава от убеждението, следващо мисълта „Не съм нещастен, нямам тяло, душата не е обвързана“. Човек се освобождава, когато невежеството изчезне, чрез вътрешното убеждение. „Аз не съм плътта, костите; аз съм отвъд тялото“.

IV-126-131. Това невежество се дължи на въображението, чрез схващането на не-духа като дух. Прибягвайки до големи усилия, с върховна решителност и изоставяйки желанието от разстояние, бъди блажен без фантазии.

Синко мой, моето богатство, той е мой - такава склонност подскача от сплетението на сетивата. Не бъди невеж, бъди мъдър; отказът от участието е самсара - защо ридаш като невеж човек от такава привързаност? Какво е това твое тяло, тъпа, няма, нечиста буца плът, за която си победен от светско удоволствие и болка?

Странно е, че истинският Брахман е забравен от хората! Нека не бъдеш опетнен от привързаност, когато си активен.

Странно е също, че планините са обвързани с лотосови влакна! Тази вселена е смутена от невежеството, което не съществува! Обикновена трева е станала адамант!

V-1-7. Тогава ще говоря истинно за седемте стъпки на невежеството, седемте на мъдростта. Етапите между тях са безброй и се раждат по различен начин.

Освобождението е съществуване в естествено (духовно) състояние; отпадането от него е концепцията за „аз“ - атрибути като желание и омраза, родени от невежеството, не са за онези, които не се отклоняват от своята природа в резултат на осъзнаването на чистото съзнание.

Падането от духовната природа, удавянето на съзнанието в умствените въпроси; няма друга заблуда, сега или в бъдеще, освен тази.

Съществуването в духовната природа се нарича унищожаване на умствената дейност, пребиваване по средата (незасегнато), когато умът преминава от обект на обект. Върховното съществуване в природата е да останеш като камък, всички идеи да изчезнат, свободен от будност и сън.

Това е собствената (духовна) природа, която не е инертна, непулсиращият (спокоен) ум, когато его-аспектът е мъртъв.

V-8-20. Събуждане в състояние на семе, (просто) будност, велико будност и т.н., седмokratната заблуда - когато те се комбинират помежду си, те стават многообразни; чуйте за нейната природа.

Първият етап е съзнанието в нежелано, чисто състояние, приемащо името на ума, Джива и т.н., което ще се появи. Събуждането, съществуващо като семе (потенциал), се нарича събуждане в семе - това е новото или първото състояние на съзнанието.

Будно състояние (второ): след новия етап, (фината) концепция „Аз“, „Мое“ възниква чисто - това е будност, несъществуваща по-рано.

Голямото будно състояние: широката (груба) концепция, възникваща в предишно раждане като „Аз“ и „Мое“.

Будният сън: „Царството“ на ума, което се е развило или не, като идентифициране на себе си с тях.

Състоянието на съня: то е от много видове, произтичащи от будното състояние, под формата на две луни, сребърни черупки, мираж и т.н. Отражението на пробудения човек „това се виждаше само за кратко, няма да се появи - защото не вижда дълго, е като работещо състояние“.

Състоянието на сън-будност: инертното състояние на Джива, отказване от шестте условия.

Дълбокият сън е изпълнен с бъдещо страдание - в което състояние светът е потопен в тъмнина.

Седемте етапа са били говорени от мен на невежеството - всеки от тях има стотици разновидности с различен блясък.

V-21-35. Чрез познаването на седемте етапа на знанието, човек няма да бъде потопен в блатото на илюзиите. Много школи говорят различно за етапите на Йога, но само следните са приемливи за мен: освобождението следва след седемте етапа.

Първият етап на знанието - е благоприятно желание, вторият е размисъл, третият е изтъняване на ума, четвъртият е постигане на Сатва, след това непривързаност, шестият е размисъл върху обектите, а седмият е на Турия.

Тяхното обяснение: Мъдрите казват, че благоприятното желание е желанието, което следва непривързаността - медитацията „защо оставам като глупак, гледан от добри хора?“.

Размишлението е добра дейност (тенденция) след практиката на непривързаност и контакт с писания и добри хора.

Изтъняването на ума е състояние, при което привързаността към сетивните обекти се намалява посредством благоприятно желание и размишление.

Сатвапати е умът в чисто състояние на Сатва чрез практикуването на горните три етапа.

Етапът Асамшакти е развитото състояние, без дори следа от участие, посредством практикуването на четирите етапа.

Падартхабхавана е шестият етап, произтичащ от петте етапа, наслаждавайки се здраво в духа чрез несъзерцание на обекти вътрешни и външни.

„Четвъртото“ (трансцендентално) състояние (тук седмото) е концентрация върху собствената природа, без да се вижда реална разлика, чрез дългата практика на шестте етапа - това е етапът на Дживанмукти.

Етапът „Отвъд Четвъртия“ е етапът на освобождение без тяло.

V-36-40. Нидагха, тези, които са достигнали седмия етап, се наслаждават в духа - те не се дават в удоволствие и болка. Те правят (или не правят) каквото е само уместно и минимално. Те извършват действия, следващи миналото, събудени (подтикнати) от близките, като човек, който се събужда от сън.

Тези седем етапа могат да бъдат познати само от просветлените - достигайки това състояние, дори животните, варварите и т.н., със сигурност се освобождават със или без тялото.

Мъдростта наистина е разкъсването на възела и освобождението - умирането на илюзията за мираж.

V-41. Но тези, които са прекосили океана на илюзията - те са достигнали високата позиция.

V-42-43. Средството за успокояване на ума се казва Йога. Това трябва да се знае като наличието на седем етапа, които водят до състоянието на Брахман.

V-44. Там няма чувство за „ти“ и „аз“, свой и чужд, нито възприятие за съществуване или несъществуване.

V-45. Всичко е спокойно (ненуждаещо се от) подкрепа, съществуващо в етера (на сърцето), вечно, благоприятно, лишено от болест и илюзия, име и причина.

V-46. Нито съществуващо, нито съществуващо, нито между тях, нито отрицание на всичко; отвъд обсега на ума и думите, по-пълно от най-пълното, по-радостно от радостта.

V-47. Отвъд (светското) възприятие, границата на надеждата (хоризонта) на човек е обширна, няма съществуване на нищо друго освен чисто познание.

V-48. Тялото съществува само когато има връзка между възприемащия, възприеманото и зрението, което ги свързва, докато тази позиция (на освобождението) е лишена от такава връзка (на отделните) Възприемащ, Възприятие и обект.

V-49. Между движението на ума от обект на обект се намира неквалифицираната същност на интелигентността. Това е нематериално възприятие, отражение; винаги се отъждествявайте с Това.

V-50. Вашата вечна същност (е), лишена от състояния като будност, сън и дълбок сън или равенства като интелигентност и инертност; винаги се отъждествявайте с това.

V-51. Изключвайки това каменно сърце, инертност, винаги се отъждествявайте с това, което е отвъд ума. Отхвърляйки ума в далечината (виждате), вие сте това, което е; бъдете установени като Това.

V-52. Първо умът е бил формиран от принципа на върховния Аз; чрез ума този свят, с многобройните си детайли, е бил разпръснат. Мъдреци! Нищилото, с примамливо име, блести от Нищилото, както синьото от небето.

V-53. Когато умът се разтвори, чрез размиването на умствените конструкции, мъглата от космически фантазии ще се разтвори. Единственият, безкраен, нероден, девствен и чист Дух блести отвътре като безоблачното небе през есента.

V-54. В небето е изникнала картина без художник или основа (т.е. платно). Тя няма възприемащ; (това е) собственото преживяване без посредничеството на съня или съня.

V-55. В съзнателния Аз, който е свидетелят, общ, прозрачен и безспорен, като огледало, се отразяват всички светове без воля (от какъвто и да е вид).

V-56. За да излекувате ума от неговата непостоянство, съзнателно размислете, че единният Брахман е Небето на Духа, безпристрастният Аз на космоса.

V-57. Като огромна скала, покрита с главни линии и подлинии, научете се да разглеждате единния Брахман с трите свята, насложени върху него.

V-58. Сега е известно, че този проблемен свят не е произведен, тъй като няма втора същност, която да служи като причина. Този примамлив (свят) може да се разглежда като чудо.

V-59. Дълго развълнуван (както съм бил и сега), аз съм в покой; няма нищо друго освен чист Дух. Оставяйки настрана всички съмнения, отхвърляйки всяко чувство за удивление, вижте!

V-60(a). Отхвърляйки всички умствени конструкции, принципът на безсмислието (може да се разглежда като) най-висш статус.

V-60(b). (Мъдреците), след като са ликвидирали греховете си, са постигнали безкрайност --

V-61(a). Онези (мъдреци), чийто интелект е велик и спокоен и които са се

издигнали над ума.

V-61(b)-62. Този, който е разсъждавал (за природата на нещата според Веданта), модификациите на чийто ум (обективно предизвикани) са престанали, който се е отказал от всяко разсъждение (спрямо обектите), който е отхвърлил обективната сфера, празна от ценности, но се е хванал за това, което единствено има вечна стойност, има ум, който е съобразен с вечната Реалност.

V-63-66. Когато мрежата от дълбоко вкоренени впечатления от емпиричния живот се разцепи като мрежа на ловец от плъх, когато, поради силата на безстрастието, възлите на сърцето се разхлабят, природата на човек като Брахман става кристално ясна благодарение на емпиричното Познание (за Брахман), дори като кална вода, третирана с прах Катака. Сега човек изпитва вечния Свидетел; вече не вижда инертното (невидимото). Докато (все още) живее, човек е пробуден за върховната Истина, която единствена може да бъде реализирана. Човек е напълно забравил за пътищата на света, обвит в гъстия мрак на заблудата; и поради изключителна степен на зряло безстрастие, човек престава да изпитва всякакво удоволствие дори от така наречените вкусоции, които (всъщност) са сухи и безвкусни.

V-67. Като птица от клетката си, от заблудите излита умът, лишен от привързаности, слабости, двойствености и опори.

V-68. Умът, изпълнен с (Истина), блести като пълнолуние, побеждавайки всяка злоба, родена от недоумения, и отхвърляйки всички дилеми, дължащи се на (безцелно) любопитство.

V-69. Нито аз, нито нещо друго съществува тук; аз съм само Брахман, който е Мир - така възприема този, който вижда връзката между съществуващото и несъществуващото.

V-70. Както умът безразлично се докосва до обекти на сетивата на зрението и т.н.; когато се срещне случайно, така и човекът с непоколебим интелект разглежда (начините на) действие (в ежедневието си).

V-71. Опитът, преживян само със знание, се оказва задоволителен. Крадецът,

разпознат и с когото се сприятелиха, вече не е крадец, а се оказва приятел.

V-72. Както непланираното пътуване до село, когато е осъществено, се третира (без) еуфория) от пътешествениците, така и блясъкът на удоволствието (което може да им се падне на участта) се счита от онези, които знаят.

V-73. Дори малко развлечение на добре контролирания ум се смята за доста достатъчно; не се търси никакво уточнение, тъй като такова (уточнение) е източник на (бъдещи) страдания.

V-74. Цар, освободен от затвор, е щастлив да изяде (само) хапка.
Ненападнатият и незадържан едва ли се интересува от (цялото си) царство.

V-75. Сключвайки едната си ръка в другата, поставяйки един ред зъби върху другия и поставяйки някои крайници срещу други, завладей ума.

V-76. От това море на емпиричния живот няма друг изход освен победата над ума. В тази огромна империя на ада е трудно да се покорят собствените и противниците - сетивните органи - които яздят непокорните слонове, греховете и са въоръжени с дългите стрели на желанията.

V-77. В случая на някой, чиято егоистична енергия е отслабнала и който е победил враговете си, сетивните органи, скритите впечатления, съсредоточени върху удоволствията, се износват като лотосите през зимата.

V-78. Като никакви вечни духове; скритите впечатления прекъсват лудориите само докато умът остава непобеден поради липса на интензивно култивиране на недвойствената истина.

V-79. От хората на разграничението, умът, според мен, е слуга, тъй като постига това, което се търси; министър, тъй като доказва причината за всички печалби; и лоялен вожд, тъй като регулира атакуващите сетивни органи.

V-80. Умът на мъдрия, според мен, е любящ съпруг, както пожелае; защитен родител, тъй като пази, и приятел, тъй като събира най-добрите (аргументи).

V-81. Бащинският ум, добре изучен с окото на Шастрите и осъзнат в

(светлината на) собствения разум; се самоунищожава, отстъпвайки място на върховното съвършенство.

V-82. Изключително перверзен и закоравял (в себе си), (веднъж) добре пробуден, контролиран и пречистен, възхитителният скъпоценен камък на ума блести (в сърцето на човек), захранван от собствените си добродетели.

V-83. О, брахмане! За да постигнеш съвършенство, бъди сияен, след като се измиеш чисто, във водите на разграничението, скъпоценният камък на ума, потопен в тинята на много недостатъци.

V-84. Като преодолееш напълно враждебните сетива, прибягваш до суверенно разграничение и съзираш Истината с интелекта, прекоси морето на емпиричното съществуване.

V-85. Мъдрите знаят, че загрижеността, като такава, е обиталище на безкрайни болки; те също знаят, че безгрижието е дом на радости, както тук, така и отвъд.

V-86. Овързани от въжетата на скритите впечатления, в които се върти този свят (съставляващи емпиричния живот). В проявлението си те агонизират; когато бъдат заличени, те допринасят за благополучие.

V-87. Макар и интелектуален, макар и изключително и разнообразно учен, макар и високороден и изтъкнат, човек е обвързан от желанията като лъв с верига.

V-88. Прибягвайки до върховни лични усилия и постоянство и следвайки непоколебимо Шастраичното поведение, кой не може да постигне съвършенство?

V-89. Аз съм целият този космос; Аз съм върховният Аз, който не се проваля. Нищо друго освен мен не е - това видение е върховното утвърждаване на Аза като „Аз“ (или първото ниво на себеутвърждаване).

V-90. Аз превъзхождам всичко; аз съм по-фин от върха на косъм“ - такъв, о, брахмане, е вторият и благотворен начин на себеутвърждаване.

V-91. Този (начин) насърчава освобождението, а не робството.

(Свидетелствайте) случая с Освободения в живота.

V-92. Убеждението, че не съм нищо повече от сноп от части като ръце, крака и т.н.; е третият начин на себеутвърждаване - той е емпиричен и дребнав.

V-93. Този корен на злото дърво на емпиричния живот е порочен и трябва да бъде отречен. Поразен от това, светският човек бързо пада все по-ниско.

V-94. Отхвърляйки този порочен начин на себеутвърждаване от живота си, с течение на времето, чрез благотворния начин, човек постига освобождение в мир.

V-95. Прибягвайки до първите два несветски начина на себеутвърждаване, третият светски начин, който причинява болка, трябва да бъде отречен.

V-96. След това, отхвърляйки дори първите два, човек се освобождава от всички начини на себеутвърждаване и по този начин се издига до трансцендентния статус (на свободата).

V-97. Робството не е нищо друго освен копнеж за обективно удоволствие; неговото отричане се нарича освобождение. Утвърждаването на ума е опасно; неговото отричане е голям късмет. Умът на Познаващия е склонен към отрицание; умът на невежия е веригата (на робството).

V-98. (Безвременният) ум на Познаващия е или блажен, нито безблажен; нито непостоянен, нито неподвижен. Той нито е, нито не е. Нито заема умствена позиция сред всички тях - така твърдят мъдрите.

V-99. Точно както поради финес етерът, осветен от Духа, не се (обективно) възприема, така и безпристрастният Дух, макар и всевъзприемащ, не се наблюдава.

V-100. Неунищожимият Дух, свободен от всякакви въображения и отвъд номенклатурата, е получил обозначения като собствения Аз и т.н.

V-101-102. Прозрачен като стотна част от етера, безчастичен, както се проявява

в онези, които знаят, винаги осъзнаващи единствения Аз на всичко, което е чисто в емпиричния живот, този Дух нито залязва, нито се издига; нито се издига, нито лежи (ниско); нито отива, нито се връща; той не е нито присъстващ, нито отсъстващ тук.

V-103. Този Дух има безупречен начин (на свой собствен), несъмнен и безупречен.

V-104. Още в самото начало пречистете ученика чрез съвършенство като спокойствие на ума, обуздаване на сетивните органи и т.н. След това му предайте учението, че целият този (свят) е Брахман, а именно пречистеното Ти.

V-105. Този, който учи невеж или полупробуден (ученик), че „всичко това е Брахман“, (всъщност) ще го потопи в безкрайна поредица от адове.

V-106. Но ученик, чийто интелект е добре пробуден, чието желание за обективни удоволствия е угаснало и който е свободен от всички „очаквания“, е избавен от всички примеси, родени от незнанието; мъдрият учител може да го напътства.

V-107. Като сиянието си там, където има светлина, като деня, където има слънце, като аромата, където има цвете, така има и свят, където има Дух.

V-108. Когато гледната точка на Знанието бъде пречистена, когато (зората на) пробуждането се разпространи широко, този сам свят ще престане да изглежда реален.

V-109. Утвърден в себе си, ти ще осъзнаеш правилно силата и слабостта на потока от моите думи (на напътствия) - (ще го осъзнаеш) чрез най-висшия начин на незнание, който подтиква усилията да се заличи сферата на дребния Аз.

V-100. Чрез него (най-висшия начин на незнание) се печели знанието, което поглъща всички грешки, о, брахмане! Една снаряд изважда друга от строя; един недостатък унищожава противоположността ѝ.

V-111. Една отрова може да бъде неутрализирана от друга; враг може да

унищожи друга. Такава е чудната загатка на елементите, която се харесва чрез самоунищожение!

V-112. Истинската природа на тази загатка не се възприема. Докато се наблюдава, тя загива - наблюдавана с пламтящото въображение, чието съдържание е: „в Истината тя изобщо не съществува“.

V-113. Този, който храни с (творческото) и освобождаващо въображение (мисълта, че) всичко това е дух, че възприятието за разлика е незнание, трябва да се отрече от това (незнание) по всички възможни начини. V-114.

Мъдреце! Този върховен Статус, за който се казва, че е нетленен, (в истината) не е спечелен. Двукратно роден мъдрецо! Не разсъждавай откъде е възникнало това (незнание).

V-115. Разсъждавай по-скоро върху: „как да го унищожа? След като се разсее и разсее, ти ще (отричане) познаеш този статус.“

V-116. Този интегрален статус (включва знанието) „Откъде е дошла тази Мая и как е загинала. Затова се опитайте да лекувате (с лекарства) това обиталище на болестите (т.е. Мая).“

V-117-118(a). За да не ви подложи тя отново на страданията на раждането (и т.н.). Морето на Духа блести в нечий Аз с великолепните си вътрешни вибрации. С увереност медитирайте вътрешно върху това, което е хомогенно и безкрайно.

V-118(b). Силата на Духа в морето на Духа е леко развълнувано състояние на последното.

V-119. Като вълна в морето, тази чиста Сила блести там, точно както вятърът автоматично духа в небето.

V-120. По същия начин, Азът сам по себе си, чрез собствената си сила, става подвижен. Това всемогъщо Божество проблясва за миг.

V-121. Чиито потенции на пространството, времето и действието не се усилват

(по никакъв начин); която е превъзходно установена в своята безкрайност, бидейки напълно осъзната за собствената си същностна природа.

V-122. Неразбрана, Тя създава крайна форма. Когато това върховно очарователно Божество създава тази (крайна) форма.

V-123-124(a). Други идеи (възгледи), имена, числа и т.н.; следвайте я. Индивидуалният аз („Познаващият полето“) е обозначението на тази форма на Духа, о, Брамин; той е основата на пространството, времето и дейността, а формите му са вкоренени в многобройни (умствени) конструкции.

V-124(b). Той („Познаващият полето“), генерирайки латентни впечатления, отново приема формата на егоизъм.

V-125. Опетненият егоизъм, като определител, се нарича интелект, който, въобразявайки си форми, става основа за размишление (или ум).

V-126. С изобилните си въображения умът бавно се (трансмутира в) сетивни органи. Мъдрите смятат тялото с ръцете и краката му (за нищо друго освен) сетивата.

V-127. Така наистина, на етапи се спуска Джива, обвързана от въжетата на въображенията и впечатленията, и обгърнат от множество страдания.

V-128. Мощният Дух, дегенерирайки по този начин в плътен егоизъм, доброволно преминава в робство като копринена буба в своя пашкул.

V-129. И, подобно на лъв във вериги, става напълно зависим, намирайки се в мрежата на собствените си въображения и нищо повече.

V-130. Понякога (действа като) ум, понякога като интелект; понякога като познание; понякога като (чисто) действие. Понякога е егоизъм, а понякога се смята за това, което се мисли.

V-131. Понякога се нарича Пракрити, а понякога се смята за Мая. Понякога се определя като „недостатък“, а понякога се нарича „действие“.

V-132. Понякога се обявява за робство, а понякога се отъждествява с „осемкратния случай“. Понякога се казва, че е авидя, а понякога се отъждествява с „желание“.

V-133. Носейки в себе си, като семена смокиновото дърво, цялата тази емпирична сфера, която оформя възжетата на желанията, Джива е наистина дърво без плодове.

V-134-135(a). О, Брамин! Като слон, заседнал в блатото, умът е погълнат от пламъците на тревогите, смачан от питона на яростта, привързан към вълните на морето на похотта и не забравящ за собствения си велик прародител (Духа): -- спаси го.

V-135(b)-136. Такива са Дживите (живите същества) - фазите на Духа, установени чрез привеждането в съществуване на емпиричната сфера. Техните форми, в стотици хиляди и милиони, са били определени от Брахма. Безброй (Дживи) са се раждали в миналото и дори сега се раждат от всички страни.

V-137. Други също ще се родят като множество водни капки от водопад. Някои от тях са в първото си раждане; други (вече) са имали повече от сто раждания.

V-138. А трети (вече) са имали безброй раждания. Някои ще имат две или повече раждания. Някои се раждат като подчовешки и свръхчовешки същества, надарени с музика и Знание; някои като могъщи влечуги.

V-139. Някои от (тези живи същества) са (да се отъждествят със) слънцето, луната и господаря на водите; други с Шива, Вишну и Брахма. Някои се разделят като брамини, кшатрии, вайшии, шудри.

V-140. Други с трева, билки, дървета, с техните плодове, корени и крилати насекоми. Дживите са (също да се отъждествят с) дървета като Кадамба, Джамбира, Сама, Тала и Тамала.

V-141. И с планини като Махендра, Малая, Сахя, Мандара и Меру; и с моретата от солена вода, мляко, гхи и сок от захарна тръстика.

V-142. И с обширните простори и бързотечащите реки; някои от тях се реят

високо над (земята); някои се спускат и отново летят нагоре.

V-143-144(a). Удряни непрестанно от смъртта, сякаш са топки, удряни от ръце, тези Дживи непрестанно биват поразявани от смъртта, както топките са поразявани от ръка. След като са преминали хиляди раждания, отново, някои неразумни, въпреки (известна степен) на разграничение, попадат в суматохата на светския живот.

V-144(b)-145. Принципът на Аза, неопределен от пространство, време и т.н.; по силата на Своята сила, просто спортно приема тяло, пространствено и времево. Притежаващ вродени склонности (да проявява) различни видове живи същества, Самият той е върховният (Господ и Създател), който се превръща в ума, който е нестабилен и склонен към изграждане и разпадане.

V-146-148(a). В началото, в един миг, Конструктивната Сила на Ума създава прозрачния (образ) на пространството, склонно да притежава, като своя същност, семето на звука. След това, ставайки плътен, чрез процеса на груби вибрации, този ум поражда вибрациите на въздуха, склонни да притежават семето на докосването.

V-148(b)-149(a). От тези две - пространство и въздух, основите на звука и докосването, чрез интензивни повтарящи се триене, се генерира огънят.

V-149(b)-150. След това умът, обогатен от тези три, включително рудиментарна форма, преминава към понятието за чиста течност и мигновено осъзнава хладината на водата, последвано от възприятието за вода.

V-151. Умът, обогатен по този начин от тези качества, медитира едновременно върху рудиментарен мирис; оттам възниква възприятието за земния елемент.

V-152. След това това тяло, обгърнато от рудиментарните елементи, изоставя своята финес, виждайки в небето проблясък като искра на огън.

V-153. Съединена с елемента на егоизма и семето на интелекта, тази пчела в лотоса на елементарното сърце (сега) е наречена Пурящак.

V-154. Поради интензивността на копнежа в него, чрез медитация върху

блестящо въплъщение, умът става по-груб, както плодът Билва чрез процеса на зреене.

V-155. Това сияние в небето, блестящо като течнo златo в тигел, приема форма с определени контури поради присъщата си природа.

V-156. Нагоре е кръглата глава; надолу са краката. От двете страни са ръцете, а в средата е това, което функционира като корем.

V-157(a). С течение на времето тялото (обитаващо ума) се развива напълно и става безупречно.

V-157(b)-158(a). Същият този божествен Брахма, дядото на целия свят, се утвърждава в интелигентност, чистота, сила, енергия, форми на знание и господство.

V-158(b)-160(a). Съзирайки собственото си привлекателно и превъзходно тяло, благословеният Господ, чието възприятие обхваща и трите части на времето, се зачуди какво ще се появи първо в това върховно пространство, чиято същност е чист Дух и чиито граници са никъде.

V-160(б). Така се чудеше Брахма, чието зрение беше толкова безупречно, колкото това на Шива.

V-161. В големи групи той съзираше отминали порядки на (космическо) проявление. След това той си ги припомни всички в надлежащия ред на всичките им атрибути.

V-162. (След това) игриво той създаде, чрез (чисто) въображение, разнообразни живи същества с техните уникални модели на поведение - цялото, представляващо, така да се каже, град в небето.

V-163. За да осигури тяхното щастливо състояние, както и освобождение, за постигане на праведност, любов и богатство, той създаде безкрайни и разнообразни Шастри.

V-164. Тъй като съществуването на света е създадено от ума във формата на

Брахма, то трае само докато Брахма; с неговото унищожение светът също загива.

V-165. О, най-добър от брамините, в действителност нищо никъде, по всяко време, не се ражда или унищожава. Всичко, което се вижда, е нереално (нито е, нито не е).

V-166. Откажете се от празното шоу на емпиричния живот, самата яма на змиите на желанията. Знаейки, че това е нереално, сведете ги всички до статута на тяхната основа.

V-167. Спрямо „града в небето“, независимо дали е украсен или не, или частите от неговия съставен случай (незнанието), потомството и т.н., каква е обосновката на удоволствията и болките?

V-168. Скръбта - а не чувството за удовлетворение - е в реда на нещата по отношение на богатството и съпруга/съпругата в тяхното подхранващо състояние. Кой може да има чувство на увереност тук, когато незнанието на заблудата се вкоренява все повече и повече?

V-169. Именно тези (емпирични) преживявания, които в изобилието си карат глупака да се привързва (към този свят), са източникът, в случая на мъдреца, на неговото безстрастие.

V-170. Следователно, Нидагха, с вашето осъзнаване на Истината, култивирайте безразличие към всичко, което е загинало сред дейностите на емпиричния живот, и приемайте всичко, което се предлага.

V-171. Бележите на човек с разграничение са спонтанно безразличие към преживявания, които не идват сами, и сърдечно приемане на тези, които идват.

V-172. Познавайки и прибягвайки до неопетнения среден статус между реалното и нереалното, не се вкопчвайте, нито бягайте от обективната сфера, външна или вътрешна.

V-173. Интелигентността на мъдрия и активен човек, свободен от привързаност и отвращение, остава неопетнена като лотосов лист, ненавлажнен от вода.

V-174. О, дваждыроден (мъдрече), ако блясъкът на обектите не омайва сърцето ти, тогава, след като си схванал това, което трябва да се знае (постигнал истинска мъдрост), си прекосил морето на емпиричния живот.

V-175. За да спечелиш превъзходния Статус, отдели, чрез върховна мъдрост, функциониращия ум от (всички) латентни впечатления, както се отделя силен аромат от цветето.

V-176. Превъзходните хора на разсъждението, които се качват на Кораба на Мъдростта, прекосяват това море от емпиричен живот, пълно с водите на скрити впечатления.

V-177. Тези хора, които познават този свят, както и това, което е отвъд, се съобразяват с всички неща. Те нито избягват, нито търсят пътищата на света.

V-178. Кълновете на умствената конструкция се състоят в склонността на Духовите към обекти („познаваеми“) - Духът, който е безкраен, който е Истината на Аза и който е Универсалното Битие.

V-179. Самото това кълнче, леко възникнало, постепенно се изпълва, развивайки се в ума; след това то насърчава инертността като облак.

V-180. Представяйки си обектите като различни от Аза, така да се каже, Духът се трансформира в конструктивен процес, така да се каже; точно както семето се превръща в кълн.

V-181. (Умствената) конструкция наистина е процес на сглобяване (на съставните части); тя се появява автоматично и бързо се разраства до болка, никога до наслада.

V-182. Не се отдавайте на умствено изграждане; в състояние на стабилност, не се спирайте на позитивното съществуване. Упорствайте в спирането на умственото изграждане. Така човек никога повече няма да следва пътя на изграждането.

V-183. Само поради липсата на въображение, (процесът на) умствено

изграждане намалява автоматично. (Един акт на) изграждане води до друг. Умът се затваря, о, мъдрецо!

V-184. Излизането (от изграждането) пребивава в Аза. След като това е направено, какво може да се окаже трудно? Точно както това небе е празно, такъв е и целият космос.

V-185. Мъдри брамин! Точно както люспата от ориз или черното покритие върху медта, чрез усилие, се унищожават, така могат да се унищожат и умствените нечистотии на човека.

V-186. Като зрънце ориз, вродената нечистота на джива също може да бъде унищожена в достатъчна степен. Няма съмнение в това. Затова се стремете.

VI-1. Отказвайки се от дълбоко усещания и съблазнителен блясък, състоящ се във въображението на емпиричния живот, вие оставате това, което (всъщност) сте; о, безгрешни! Спортно бродете по света.

VI-2. Чрез проникателната и творческа мисъл „Аз съм не-действащ във всички контексти“ остава само (възприятието за) еднаквост, наречено „върховно безсмъртие“.

VI-3. По отношение на всички проявления на болка, дължащи се единствено на чувството за нечия способност за действие, (в крайна сметка) остава само еднаквост, когато умствените конструкции на човек изчезнат.

VI-4. Тази еднаквост, сред всички емоционални настроения, е състоянието, основано на Истината. Закотвен в нея, умът вече не се преражда.

VI-5. О, мъдрецо! Отказвайки се от всички форми на способност за действие и не-способност и премахвайки ума, ти оставаш това, което (в действителност) си; бъди непоколебим.

VI-6-7. Непоколебими в крайната стабилност, откажете се от самата склонност към отричане. Откажете се от всичко заедно с неговата причина - дихотомията между Дух и ум, светлина и тъмнина и т.н.; скритите впечатления и това, което

ги поражда - както и от вибрациите на жизнения дъх, (бъди ти) небесноподобен с утихнал интелект.

VI-8. След като е изтрил напълно от сърцето натрупаните редове от скрити впечатления, този, който остава свободен от всякаква тревожност, е освободеният, е върховното Божество.

VI-9. Видях всичко, което си струва да се види; чрез заблуда се скитах във всичките десет посоки на пространството. За невежия, който се скита, чрез разсъждения, (из областите на) емпиричното съществуване, последното се свива до размерите на краве копито.

VI-10. В тялото с неговите вътрешни и външни страни, нагоре и надолу, в областите между, тук и там, е Азът; няма свят, който да не е Азът през цялото време.

VI-11. Няма нищо, в което да не съм; Няма нищо, което да не е Това, през цялото време. Какво повече искам? Всички неща са по същество Битие и Дух, проникнати от Това.

VI-12. Всичко това наистина е Брахман; цялата тази разширена реалност е Азът. Аз съм едно, а това е друго - откажете се от тази заблуда, о, безгрешни!

VI-13. Наслагваните (обекти) не могат да бъдат във вечния, разширен и неразделен Брахман. Няма нито скръб, нито заблуда, нито старост, нито раждане.

VI-14. Това, което (в действителност) е тук, съществува само Това. Винаги бъдете спокойни, преживявайки нещата такива, каквито се случват, и не таейки никакво желание.

VI-15(a). Нито отбягвайки, нито вкопчвайки се, винаги бъдете спокойни.

VI-15(б)-16. Великодушни! Безупречните познания бързо летят към този, който се намира в последното си раждане, точно както чистите перли се настаняват в най-добрия бамбук. Този пример е предложен, за да подхожда най-добре на онези, които развиват безстрастие.

VI-17. Увереността в радостта от познанието (е резултат от) интимен контакт на възприемащия и обекта. Ние надлежно медитираме върху този стабилен Аз, проявен в истината за собственото аз (източникът на радостта от познанието).

VI-18. Отказвайки се от възприятието на виждащия и обекта заедно с латентните впечатления, ние надлежно медитираме върху Аза, който се проявява първо като възприятие.

VI-19. Ние надлежно медитираме върху вечния Аз, озарението на всички светлини, което заема средното място между „е“ и „не е“.

VI-20. Отхвърляйки Господа, който царува в сърцето, онези, които тичат след (някой друг) Бог, всъщност търсят скъпоценен камък, след като са отхвърлили Каустубха, която вече притежават.

VI-21. Както Индра поразява планинските върхове с гръмотевицата си, така и човек трябва да поразии с жезъла на разграничението тези противници под формата на сетивни органи, както активни, така и пасивни.

VI-22. В злия сън (видян) в нощта на емпиричния живот - в тази празна илюзия на тялото - всичко, преживявано (като разширена) заблуда на емпиричния живот, е нечисто.

VI-23. В детството човек е зашеметен от невежеството; в младостта е победен от жената. В оставащия период човек е притеснен за жена си. Какво може да постигне човек - най-подлият от мъжете?

VI-24. (Но ридайте, както следва): Нереалността се извисява на върха на съществуването; грозотата - на върха на прекрасните неща; болките - на върха на удоволствията. Към кое единствено същество мога да се обърна?

VI-25. Дори онези мъже умират, от затварянето и отварянето на чиито очи зависи световното бедствие или просперитет. За какво са хора като моето (смирено) аз?

VI-26. Казва се, че емпиричният живот е самата граница на страданията. Когато

тялото (на човек) е потънало в дълбините му, как може да се спечели
удоволствие?

VI-27. Буден съм! Буден съм!! Ето го злият крадец (който ме тормози, а именно)
на ума. Ще го унищожа; отдавна съм подложен на неговите нападения.

VI-28. Не се депресирайте. Не се стремете да грабнете това, което е
подходящо само да бъде избягвано. Отказвайки се от (идеите и за двете)
отхвърляне и заграбване, останете вкоренени в това, което не трябва нито да
бъде отхвърлено, нито заграбено; бъдете напълно твърди.

VI-29-30. Познаващият, който се освобождава от неща, които трябва да бъдат
отхвърлени или заграбени, притежава, без скрити впечатления, качества (като):
свобода от желание и страх, похот и действие; вечност, равенство, мъдрост,
нежност, сигурност, непоколебимост, любезност, задоволство, милосърдие и
мек глас.

VI-31-32. С острата игла на (проникващата) интелигентност разкъсайте
гнездото, хвърлено от рибарката на Копненето във водите на преселващия се
живот - мрежа, направена от въжетата на (разнообразни) мисли, дори както
силен вятър разпръсква (огромната) мрежа от облаци. Тогава пребъдвайте в
необятния статус (като неизменен Брахман).

VI-33. Разцепвайки ума със самия ум, както човек разцепва дърво с брадва, и
постигайки светия статус, веднага бъдете непоколебими.

VI-34. Стойки или се движейки, спяйки или ходейки, обитавайки на място,
летяйки във въздуха или падайки надолу, вътрешно уверени, че (всичко) това е
само нереално, избягвайте (всякото) прилепване.

VI-35. Ако зависите от този обективен (свят), имате ум и сте в робство. Ако
отхвърлите обективния (свят), нямате ум; вие сте освободени.

VI-36. „Нито аз съм, нито това е реално“ - така мисленето остава абсолютно
неподвижно, в интервалите на субективното и обективното осъзнаване.

VI-37. Освободете се от това, което се наслаждава, и от това, което се

наслаждава, поставете се в средата между обекта и неговия наслаждаващ се, винаги се отдавайте на съзерцанието на вашия Аз като (чисто) осъзнаване.

VI-38. Пребивавайки във „вкуса“, бъдете изпълнени с върховния Аз; прибегвайки до безпомощността, стабилизирайте се от време на време.

VI-39. Онези, които са вързани с въжета, са освободени: (но) никой от хватката на жаждата не може да бъде освободен от никого. Затова, Нидагха, изостави жаждата, като се откажеш от всички умствени конструкции.

VI-40. Пресякайки тази вродена и греховна жажда, чиято същност е егоизъм, с иглата на себеотрицанието, бъди разположен в граничната земя на бъдещето и настоящето, напълно потушавайки всеки страх.

VI-41-43. Отхвърляйки вкоренената идея. „Аз съм (самият) живот на тези обекти и тези обекти са моят (самият) живот!“ „без тях аз съм нищо и те са нищо без мен“ и размишлявайки: „Аз не принадлежа на (никой) обект и никой обект не ми принадлежи“, интелектът се успокоява и действията се извършват в спортен дух. Скрытите впечатления (от такъв агент) се отхвърлят. Това отричане, о, брахмане, е възхвалявано като достойно за дълбока медитация!

VI-44. Благодарение на равновесието на интелекта се постига пълно заличаване на скритите впечатления. Това (наистина) трябва да се счита за заличаване на скрити впечатления, след като ги е спечелил, човек се отказва (дори) от тялото, както е свободен от всяко чувство за притежание.

VI-45. Нарича се Дживанмукта (Освободен в живота), който живее, след като се е отказал от всички мислими обекти; защото той пресъздавателно се е отказал от всички скрити егоистични впечатления.

VI-46. След като се е отказал от всички неоснователни (умствени) конструкции и скритите впечатления, този, който е постигнал спокойствие, е най-добрият сред Познаващите Брахман; той е освободеният. Неговото отричане може да се изведе само чрез извод.

VI-47-48. Тези двама безстрашни, безгрижни за удоволствията и болките, които се случват с течение на времето, са постигнали статута на Брахман -

(пасивният) отричащ се и (активният) Йогин, и двамата са самодисциплинирани и успокоени. О, Господи на мъдреците! Защото те нито се стремят към, нито отхвърлят нищо сред вътрешните, умствени модификации.

VI-49-50(a). Нарича се Дживанмукта, който живее като човек в безсънен сън, който не е нито възвишен, нито потиснат от емоциите на радост, нетърпимост, страх, гняв, похот и безпомощност и който е свободен от всички обективни занимания.

VI-50(b). Копнежът, роден от скрити впечатления, ориентирани към външни обекти, се нарича обвързан.

VI-51-52(a). Същият, освободен от скрити впечатления, обвързани с обекти, като такива, се нарича освободен. Знайте, че желанието, кулминиращо в молитвената мисъл „нека това бъде ум“, е здрава верига, която поражда страдание, раждане и страх.

VI-52(b)-53(a). Великодушният човек се отказва (от това обвързващо желание) спрямо обекти, както реални, така и нереални, и печели възвишен статус.

VI-53(б)-54(a). След това, надрастването на привързаността както към робството, така и към освобождението и състоянията на болка и удоволствие - привързаността както към реалното, така и към нереалното - остава непоклатима като неразвълнувания океан.

VI-54(б). Добри господине, човек може да има четирикратна увереност.

VI-55. Роден от (моите) майка и баща, аз съм (тялото) от петите до главата. Тази конкретна увереност, о, брахмане, е резултат от наблюдението на тревогите на робството!

VI-56. Добрите хора имат втори вид увереност, която насърчава освобождението - а именно: „Аз съм отвъд всички обекти и същества; Аз съм по-фин от върха на косъм“.

VI-57. Най-добрият от брахманите, трети вид увереност е потвърден като насърчаващ единствено освобождението (състоящ се в мисълта) „Целият този

обективен свят, цялата неразрушима вселена, съм само аз“.

VI-58. Съществува и четвърта увереност, водеща до освобождение (която се състои в твърдението) „Аз и целият свят сме празни и подобни на небе по всяко време“.

VI-59. От тях първата се казва, че (е резултат от) жаждата, която води до робство. Тези, които притежават последните три, са спортни, изключително чисти и са освободени в този (самия) живот. Техните жажди са (напълно) пречистени.

VI-60. Великодушният (мъдрец), умът, обзет от увереността „Аз съм всичко“, никога не се ражда отново, за да вкуси скръб!

VI-61. Този Брахман е (идентифициран с) празнота, Пракрити, Мая, а също и съзнание. Казано е също, че е „Шива, чист Дух, Господ, вечният и азът“.

VI-62. Там процъфтява само недвойствената Сила, която е върховният Аз отначало и отначало; тя спортно изгражда вселената с (фактори), родени от (и двете) дуалност и недуалност.

VI-63. Този, който прибъгва до състояние отвъд всички обекти, който е чрез и чрез Духа, който е съвършен, който не е нито развълнуван, нито самодоволен, никога не страда в този емпиричен живот.

VI-64. Който извършва действията, които му се падат на участта, винаги гледайки еднакво на враг и приятел, който е освободен както от харесвания, така и от нехаресвания, не е нито тъжен, нито обнадежден.

VI-65. Който изрича това, което е угодно на всички; говори приятно, когато го питат; и който е запознат с мислите на всички същества, никога не страда в този емпиричен живот.

VI-66. Прибъгвайки до първичната визия (за Реалността), белязана от отказ от всички обекти и Себеутвърден, безстрашно броди по света, като (истински) Дживанмукта.

VI-67. Вътрешно отхвърляйки всички желания, освободен от привързаност, избавен от (всички) латентни впечатления, (но) външно съобразявайки се с установените модели на поведение, безстрашно броди по света.

VI-68. Външно симулирайки ентузиазирана дейност, но в същността си свободни от всичко това, привидно агент (но) всъщност не-агент, бродят по света с пречистено разбиране.

VI-69. Отказвайки се от егоизма, с видима причина, блестящ като небето, неопетнен, броди по света с пречистено разбиране.

VI-70. Възвишен, чист от поведение, съобразяващ се с установените норми на поведение, свободен от всякакво вътрешно прилепване, водещ, така да се каже, емпиричен живот.

VI-71. Прибягвайки до вътрешния Дух на отречението, той очевидно действа, за да постигне (някаква) цел (или друга). Само малките хора разграничават, казвайки: Единият е роднина; другият е непознат.

VI-72-73(a). За тези, които живеят великодушно, целият свят представлява само едно семейство. Прибягвайте до статус, свободен от всички съображения на емпиричния живот, отвъд старостта и смъртта, за които всички умствени конструкции са угаснали и където никакви привързаности не намират място.

VI-73(b). Това е статусът на Брахман, абсолютно чист, отвъд всички желания и страдания.

VI-74(a). Екипиран по този начин и бродейки (по земята), човек не е победен от криза.

VI-74(b)-75. Чрез подкрепата на непривързаността и превъзходства като великодушието, издигнете упорито ума си, за да се насладите на плода на брахманичната свобода. Чрез непривързаността той постига съвършенство по пътя на отрицанието (на обекта).

VI-76-77(a). (Умът тогава) се изпразва от всички желания, както чистото езеро (от вода) през есенния сезон. Защо интелигентният човек не се срамува да се

вкопчава в една и съща суха рутина на безвкусни действия, ден след ден?

VI-77(b). Робството се създава от съзнанието (като субект) и неговите обекти; веднъж освободен от тях, следва освобождението.

VI-78. „Съзнанието (Духът) никога не е обект; всичко е Аз“ - това е същността на всички ведантски доктрини. Прибягвайки до тази сигурна доктрина, вижте (света) интелектуално и свободно.

VI-79. „Вие независимо ще постигнете Аза, състоянието на блаженство (държане): Аз съм Дух, тези светове са Дух, посоките (в Пространството) са Дух; тези проявени същества са Дух“.

VI-80-81. „Аз съм славата (махас), лишен от обекти и възприятия, изцяло чист от форма, вечно проявен, освободен от всякакви проявления, виждащ, свидетел, дух, свободен от всички обекти, пълнокръговата светлина по същество, за която не съществуват познаваеми неща, чисто и просто Знание“.

VI-82. „Царю на мъдреците! С изтрети всички умствени конструкции, премахнати всички копнежи, прибягвай до състоянието на сигурност и се самоутвърди в Аза.“

VI-83. Браминът, търсещ Истината, който се спира на Махопанишад, става добре запознат с Ведическата наука. (Ако) е непосветен, той става посветен; той се пречиства от огън, от въздух, от слънцето, от луната, от Истината, от всички средства за пречистване. Той става познат на всички богове; бива очистен (сякаш се е потопил) във всички свещени води. Той обитава в мислите на всички богове. Той е (сякаш) извършил всички жертвоприношения. Нему се натрупват плодовете на това, че е повторил Гаятри шестдесет хиляди пъти; на това, че е повторил Итихаса, Пурани и Шрирудра лак пъти; на това, че е повторил Омкара десет хиляди пъти. Той издълбава редовете (на живите същества) докъдето стига окото; и седем поколения както в миналото, така и в бъдещето. Така заявява Хиранягарбха. „Чрез повторение на свещени изказвания човек печели безсмъртие“ - това е Махопанишад.

Ом! Нека моите крайници и реч, Прана, очи, уши, жизненост и всички сетива растат по сила.

Цялото съществуване е Брахман на Упанишадите.
Нека никога не отричам Брахман, нито Брахман да отрича мен.
Нека няма никакво отричане:
Нека поне от мен няма отричане.
Нека добродетелите, провъзгласени в Упанишадите, бъдат в мен,
Който съм отдаден на Атман; нека те пребивават в мен.
Ом! Нека има Мир в мен!
Нека има Мир в обкръжението ми!
Нека има Мир в силите, които действат върху мен!
Тук завършва Махопанишада, включена в Сама-Веда.

Публикувано | Променено на 28 юни 2018 г.

Онлайн книги

Аз

Бхагавад Гита
Брахма Сутра
Упанишади
Ведите
Ведически химни
Рамаянам

II

Ади Шанкара
Шри Рамакришна
Шри Сарада Деви
Свами Вивекананда
Рамана Махарши
Свами Рамдас
Канчи Маха Периява
Джиду Кришнамурти [JK]
Нисаргата Махарадж

III

Статии и резюме
Уроци по Веданта
Книги от Веданта - Други

IV

Мантри и ритуали
Молитвени химни - Стотри

В

Карнатик Музика Критис
Морални истории
Истории и анекдоти

Нашите уебсайтове

Магазин за духовни науки [Celextel](#)

Магазин за електронна музика [Celextel](#)

Духовна библиотека [Vedanta](#)

Библиотека за шастри [Vedanta](#)

„Точно както сянката се появява, когато светлината е прехваната от тялото, така и човекът възниква, когато чистото самосъзнание е възпрепятствано от идеята „Аз съм тялото“. И както сянката променя формата и позицията си според ландшафта, така и човекът изглежда се радва и страда, почива и се труди, намира и губи според модела на съдбата. Когато тялото вече го няма, човекът изчезва напълно без връщане, остава само свидетелят и Великото Неизвестно. Свидетелят е това, което казва „Аз знам“. Човекът казва „Аз знам“. Сега, да се каже „Аз знам“ не е невярно – то е просто ограничено. Но да се каже „Аз правя“ е напълно невярно, защото няма никой, който да прави; всичко се случва от само себе си, включително идеята да бъдеш деятел.“

Шри Нисаргадатта Махарадж

Аз Съм Това

Отказ от отговорност: [Celextel](#) създаде тази **Веданта духовна библиотека** с благородното намерение да направи тези индийски духовни съкровища достъпни за всички. Celextel полага абсолютна грижа за поддръжката на този уебсайт и Celextel не носи отговорност за каквито и да било грешки или неточности. Тези онлайн книги са само с информационна цел и не трябва да се тълкуват като предоставяне на професионални съвети по какъвто и да е начин. Читателите трябва да упражняват собствена преценка и да се позовават на оригиналния източник за всички практически цели.

Разпространението, публикуването и неразрешеното копиране на тези онлайн книги без предварително разрешение на съответните автори, издатели или преводачи са забранени.

Авторско право © 2002-2025 [Celextel Enterprises Pvt. Ltd.](#) Всички права запазени.
Тема за иновации от [Cagintranet](#) ** [Задвижвано от GetSimple](#)

